

Kriebelbeestje

Evelien schuift het oranje gordijn opzij en haar blik wurmt zich een weg naar buiten, langs de uitbundige planten en gehaakte vitrage. Dat lukt haar het beste als ze staat. Haar ogen glijden over het hof, gevormd door vier flats van vier hoog die haar zicht begrenzen. Vanaf haar positie op één hoog ziet ze een zandbak vóórin en een klimrek achterin, omgeven door gras, stoep en bosjes. Daaromheen ligt een klinkerweg. Ze ziet kinderen spelen. Guido, Masja, en de anderen. Ze doen blikkietrap in een wereld waar zij maar af en toe durft te komen.

Evelien stopt met kijken en draait zich resoluut om, weg van haar verlangen om mee te doen. Daarbij haalt ze zich open aan de onvriendelijk gestucte muur. Ze loopt naar de andere kant van de kamer, langs de grenen rekken gevuld met ongemakkelijke boeken, naar het achterraam. Met haar knieën vooruit ploft ze neer op de bruine, ribfluwelen zitblokken die vader heeft gemaakt. Vanuit deze positie ziet ze - ja, wat is het eigenlijk, een waterpartij die groter is dan een vijver maar veel kleiner dan een meer. In de winter blikte ze vanaf hier naar buiten, als de buurtkinderen de ijzers onderbinden. En in de zomer, als de hitte haar verlangen samenbalt, ziet ze uit dit raam slierten fietsende kinderen op de dijk, op weg naar het buitenbad.

In het trappenhuis glijden haar handen over de leuning naar beneden, tot haar lichaam volgt in een reuzensprong. Vandaag gaat ze naar buiten want haar grote broer Bram is daar ook en dan durft ze wel. Ze komt de buurvrouw tegen, van schuin beneden. Zij ziet Evelien, kijkt weg en loopt voor haar langs naar buiten. Ze lijkt op Olivia Newton John maar dan ouder zegt vader. En ze is stom want ze barbecuet vaak in haar tuin. Dat zorgt voor dikke, stinkende vleeswalmen die naar binnen dringen via de kieren van de flat op één hoog. Vader windt zich daar verschrikkelijk over op. Zo erg dat hij de politie regelmatig belt. Zo vreselijk dat hij zelfs een keer een drol in haar brievenbus deed. Evelien denkt dat de buurvrouw misschien daarom boos op haar is.

Buiten spelen Evelien en Bram met Jouke, de buurjongen van een portiekje verder. Joukes vader is marktkoopman en dat vindt vader maar minnetjes. Dat gezin eet elke dag stipt om 17 uur en dat zegt genoeg.

‘Kijk, een beestje.’

Bram laat Jouke een beestje zien. Een groen kriebelbeestje met bolle ogen, een puntig lijfje en priemende antennes. Hij houdt 'm vlak voor zijn neus. Evelien ziet dat Joukes pupillen groot worden en zijn rode blossen wit. En in zijn ooghoek plopt ook nog een traan naar buiten. Dan rent hij weg, naar huis. Vast naar zijn vader.

‘Hij komt op ons af!’ roept Bram.

Evelien kan het niet geloven en kijkt om. Ze ziet Joukes vader hun kant op stormen, met een gezicht dat iemand wil vermoorden. Een gezicht dat nog woester is dan dat van vader als ze iets fout heeft gedaan.

‘Wegwezen!’ gilt Evelien.

Evelien en Bram sprinten weg naar de bosjes maar hebben snel door dat deze verstoppel leuk is voor verstoppertje maar nu niet voldoet. Ze hollen tussen twee flats door het hof uit.

‘Waar moeten we nu heen?’ Evelien is buiten adem.

De zware voetstappen komen snel dichterbij. Ze duiken achter een laag muurtje en hurken dicht tegen elkaar aan.

‘We zitten hier niet goed,’ hijgt Bram.

Een vleug zweet dringt Eveliens neus binnen. Haar hart pompt in volle vaart en het is alsof iemand met een priem in haar zij prikt. Bram zit bevend naast haar. Zijn ogen lijken op grote knikkers.

Dan opeens verstommen de voetstappen. Het is stil. Te stil. Evelien en Bram houden hun adem in en de wereld lijkt dat ook te doen. Een donzige wolk hangt onbeweeglijk boven hen en een roodborstje durft geen vleugel te verroeren. Ze horen de voetstappen verdwijnen naar waar ze vandaan kwamen. Nu durft Evelien heel voorzichtig over het muurtje te kijken.

‘Gaat hij terug naar huis?’ vraagt Bram.

‘Ik weet het niet maar vader is meestal langer boos,’ zegt Evelien.

‘Ik vertrouw het niks.’

Ze blijven zitten totdat ze zo verkrampd zijn dat ze wel op moeten staan. Evelien voelt voorzichtige opluchting. De wolk drijft verder, het roodborstje hipt en laat een strofe horen, een toonladder, waterig en vlug.

De opluchting duurt luttele minuten. Dan scheurt er een zwart busje hun kant op met de vader van Jouke achter het stuur. Zijn gespierde arm steekt uit het raam en zijn ogen spuwen vuur. Nog steeds.

‘Ik ga jullie pakken!’ schreeuwt hij.

Evelien en Bram zetten het op een lopen, op een sprinten. Ze vliegen langs portieken, bosjes en deuren. Links, Rechts. Paniek jaagt ze vooruit. Ze weten niet waar ze het zoeken moeten. Piepende remmen. Een slaande deur, een roep: ‘Hééé!’

‘Hierheen!’ roept Bram.

Bram wijst naar een deur en Evelien ziet dat hij een heel goed idee heeft. Die deur daar, naar de bergruimtes van de flat, heeft een kapot slot. Bij verstoppertje is dit altijd de beste verstopplek. Hier vindt niemand je. En het kom-kom-kommertje hoor je hier ook niet. Dat is eigenlijk niet zo leuk.

Ze duiken naar binnen en rennen naar het einde van de schaarsverlichte gang, de hoek om. In een donkere nis hijgen ze uit, onderuitgezakt op de koude betonnen vloer. Er gaan minuten voorbij. Zitten ze daar een kwartier, een uur, uren? Evelien voelt haar hartslag rustiger worden. De muffe geur van vergeten dozen beweegt mee met haar adem. Haar billen worden steenkoud.

Uiteindelijk durven ze op te staan en om het hoekje van de deur te kijken. Het begint al te schemeren. Heel omzichtig sluipen ze naar huis, als schaduwen, langs de bosjes en de muren van de flat. Bij Jouke thuis brandt licht. Zitten ze te eten?

Voor de deur van hun portiek zien ze iets bewegen tussen de stoepstenen. Iets groens. Een kriebelbeestje met priemende antennes kruipt onverstoorbaar langs.

Brenda Poppenk, november 2022